

What do we do when two people claim ownership of the same object and there is insufficient evidence to determine ownership?

Ideally: skim the first daf and a half of B”M and note what factors come up regarding our course of action, and what options we have for dealing with the object.

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

/משנה/. שנים או חזין בטלית, זה אומר: אני מצאתיה, וזה אומר: אני מצאתיה. זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: כולה שלי. זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלוקו. זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: חציה שלי. האומר כולה שלי - ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי - ישבע שאין לו בה פחות מרביע, זה נוטל שלשה חלקים, וזה נוטל רביע. היו שנים רוכבין על גבי בהמה, או שהיה אחד רוכב ואחד מנהיג, זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: כולה שלי - זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלוקו. בזמן שהם מודים, או שיש להן עדים - חולקין בלא שבועה.

(גמרא. למה לי למתנא זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי? ליתני חדא! - חדא קתני: זה אומר אני מצאתיה וכלה שלי, וזה אומר אני מצאתיה וכלה שלי. - וליתני: אני מצאתיה, ואנא ידענא דכולה שלי! - אי תנא אני מצאתיה, הוה אמינא: מאי מצאתיה - ראיתיה, אף על גב דלא אתאי לידיה - בראיה בעלמא קני, תנא כולה שלי - דבראיה לא קני. - ומי מצית אמרת מאי מצאתיה - ראיתיה? והא אמר רבנאי: ומצאתה +דברים כ"ב+ - דאתאי לידיה משמע! - אין, ומצאתה דקרא - דאתא לידיה משמע, ומיהו תנא - לישנא דעלמא נקט, ומדחזי ליה אמר: אנא אשכחית, ואף על גב דלא אתאי לידיה, בראיה בעלמא קני, תני כולה שלי - דבראיה בעלמא לא קני לה. - וליתני כולה שלי ולא בעי אני מצאתיה! - אי תני כולה שלי הוה אמינא: בעלמא דקתני מצאתיה - בראיה בעלמא קני, תנא אני מצאתיה והדר תנא כולה שלי - דממשנה יתירה אשמעינן דראיה לא קני. - ומי מצית אמרת חדא קתני? והא זה זה קתני; זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כולה שלי וכו'! - אמר רב פפא ואיתימא רב שימי בר אשי, ואמרי לה כדי: רישא במציאה, וסיפא במקח וממכר. וצריכא,)

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ב עמוד ב

דאי תנא מצאה - הוה אמינא: מצאה הוא דרמו רבנן שבועה עליה, משום דמורי ואמר: חבראי לאו מידי חסר בה, איזל אתפסיס ואתפליג בהדיה. אבל מקח וממכר, דליכא למימר הכי - אימא לא. ואי תנא מקח וממכר, הוא דרמו רבנן שבועה עליה משום דמורי ואמר: חבראי דמי קא יהיב, ואנא דמי קא יהיבנא. השתא דצריכא לדידי אשקליה אנא, וחבראי ליזיל לטרח ליזבן. אבל מצאה, דליכא למימר הכי - אימא לא, צריכא. מקח וממכר; ולחזי זוזי ממאן נקט! - לא צריכא, דנקט מתרווייהו, מחד מדעתיה ומחד בעל כרחיה, ולא ידענא מי הוא מדעתיה ומי הוא בעל כורחיה.

לימא מתניתין דלא כבן ננס, דאי בן ננס האמר: כיצד אלו ואלו באין לידי שבועת שוא! - אפילו תימא בן ננס: התם - ודאי איכא שבועת שוא, הכא - איכא למימר דליכא שבועת שוא, אימור דתרווייהו בהדי הדדי אגבהוה.

לימא מתניתין דלא כסומכוס, דאי כסומכוס - האמר: ממון המוטל בספק - חולקין בלא שבועה. - ואלא מאי - רבנן, הא אמרי המוציא מחברו עליו הראיה! - האי מאי? אי אמרת בשלמא רבנן, התם דלא תפסי תרווייהו - אמרו רבנן המוציא מחברו עליו הראיה, הכא דתרווייהו תפסי - [פלגי] לה בשבועה. אלא אי אמרת סומכוס, השתא ומה התם דלא תפסי תרווייהו - חולקין בלא שבועה, הכא דתרווייהו תפסי לה - לא כל שכן? - אפילו תימא סומכוס; כי אמר סומכוס - שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא אמר. ולרבה בר רב הונא, דאמר: אמר סומכוס אפילו ברי וברי, מאי

איכא למימר? - אפילו תימא סומכוס, כי אמר סומכוס - היכא דאיכא דררא דממונא, אבל היכא דליכא דררא דממונא - לא. ולא קל וחומר הוא? ומה התם דאיכא דררא דממונא למר, ואיכא דררא דממונא למר,

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ג עמוד א

ואיכא למימר כולה למר, ואיכא למימר כולה למר, אמר סומכוס: ממון המוטל בספק חולקין בלא שבועה. הכא, דליכא דררא דממונא, דאיכא למימר דתרוייהו היא - לא כל שכן? - אפילו תימא סומכוס, שבועה זו מדרבנן היא, כדברי יוחנן. דאמר רבי יוחנן: שבועה זו תקנת חכמים היא, שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חברו ואומר שלי הוא.

לימא מתניתין דלא כרבי יוסי, דאי כרבי יוסי - הא אמר: אם כן מה הפסיד רמאי? אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו. - אלא מאי - רבנן? כיון דאמרי רבנן: השאר יהא מונח עד שיבא אליהו, הא נמי כשאר דמי, דספיקא היא! - האי מאי? אי אמרת בשלמא רבנן, התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא - אמרי רבנן: יהא מונח עד שיבא אליהו, הכא דאיכא למימר דתרוייהו הוא - אמרי רבנן פלגי בשבועה. אלא אי אמרת רבי יוסי היא, השתא ומה התם דבדודאי איכא מנה למר ואיכא מנה למר - אמר רבי יוסי יהא מונח עד שיבא אליהו, הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא - לא כל שכן? - אפילו תימא רבי יוסי, התם - ודאי איכא רמאי, הכא - מי יימר דאיכא רמאי? אימא תרוייהו בהדי הדדי אגבהו. אי נמי, התם קניס ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי, הכא מאי פסידא אית ליה דלודי? - תינח מציאה, מקח וממכר מאי איכא למימר? - אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא. בין לרבנן ובין לרבי יוסי, התם גבי חנוני על פנקסו דקתני זה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל, מאי שנא דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעל הבית, ויהא מונח עד שיבא אליהו, דהא בודאי איכא רמאי? - אמרי: התם היינו טעמא, דאמר ליה חנוני לבעל הבית: אנא שליחותא דידך קא עבדינא, מאי אית לי גבי שכיר? אף על גב דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה, את האמנתיה, דלא אמרת לי בסהדי הב ליה, ושכיר נמי אמר ליה לבעל הבית: אנא עבדי עבידתא גבך, מאי אית לי גבי חנוני? אף על גב דמשתבע לי לא מהימן לי, הלכך תרוייהו משתבעי ושקלי מבעל הבית.

(סומכוס):

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף מו עמוד א

/מתני'./ שור שנגח את הפרה ונמצא עוברה בצדה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד. וכן פרה שנגחה את השור ונמצא ולדה בצדה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משתלם חצי נזק מן הפרה ורביע נזק מן הולד. גמ'. **אמר רב יהודה אמר שמואל: זו דברי סומכוס, דאמר: ממון המוטל בספק חולקין, אבל חכמים אומרים: זה כלל גדול בדין המוציא מחבירו עליו הראיה.** למה לי למימר זה כלל גדול בדין? אצטריך, דאפילו ניזק אומר ברי ומזיק אומר שמא - המוציא מחבירו עליו הראיה. אי נמי, לכי הא דאתמר: המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן, רב אמר: הרי זה מקח טעות, ושמואל אמר: יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך. אמאי? וניחזי אי גברא דזבין לרדיא, אי גברא דזבין לנכסתא! לא צריכא, בגברא דזבין להא ולהא. וניחזי אי דמי רדיא - לרדיא, אי דמי נכסתא - לנכסתא! לא צריכא, דאוקיר בישראל וקאי בדמי רדיא.)

What alternative models do we have:

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא לז עמוד א

משנה. אמר לשנים: גזלתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם. או: אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה, שהודה מפי עצמו. **שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו. אמר רבי יוסי: אם כן מה הפסיד הרמאי? - אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.** וכן, שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זוז, זה אומר יפה שלי וזה אומר יפה שלי - נותן את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו, אמר רבי יוסי: אם כן מה הפסיד הרמאי? אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.

רש"י מסכת בבא מציעא דף לז עמוד א

זה אומר מאתים שלי - לאחר זמן, כשבאו ליטול פקדונן.

מה הפסיד הרמאי - אם כן לא יודה לעולם על האמת.

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף לד עמוד ב

ההוא ארבא {river boat} דהוו מינצו עלה בי תרי, האי אמר דידי היא והאי אמר דידי היא, אתא חד מינייהו לבי דינא ואמר: תיפסוה אדמייתינא סהדי דדידי היא, תפסינן או לא תפסינן? רב הונא אמר: תפסינן, רב יהודה אמר: לא תפסינן. אזל ולא אשכח סהדי, אמר להו: אפקוה וכל דאלים גבר, מפקינן או לא מפקינן? רב יהודה אמר: לא מפקינן, רב פפא אמר: מפקינן. והלכתא: לא תפסינן, והיכא דתפס - לא מפקינן. זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי - אמר רב נחמן: כל דאלים גבר. ומאי שנא משני שטרות היוצאין ביום אחד, דרב אמר: יחלוקו, ושמואל אמר: שודא דדייני? התם ליכא למיקם עלה דמילתא, הכא איכא למיקם עלה דמילתא. ומאי שנא מהא דתנן: המחליף פרה בחמור וילדה, וכן המוכר שפחתו וילדה, זה אומר עד שלא מכרתי ילדה וזה אומר משלקחתי ילדה - יחלוקו? התם - להאי {דף לה עמוד ב} אית ליה דררא דממונא, ולהוא אית ליה דררא דממונא, הכא - אי דמר לא דמר, ואי דמר לא דמר. אמרי נהרדעי: אם בא אחד מן השוק והחזיק בה - אין מוציאין אותה מידו, דתני רבי חייא: גזלן של רבים לאו שמיה גזלן. רב אשי אמר: לעולם שמיה גזלן, ומאי לא שמיה גזלן? שלא ניתן להשבון.

(רשב"ם מסכת בבא בתרא דף לד עמוד ב)

ארבא - ספינה שבנהר.

האי אמר דידי הוא כו' - ולא זה ולא זה מוחזקין בה מדלא רמי עלה ממתניתין דשנים אוחזין בטלית שזה נוטל עד מקום שידו מגעת וזה נוטל עד מקום שידו מגעת ולא אמרינן כל דאלים גבר כן פיר"ח.

תיפסוה - פן ימכרנה אבל חזקה שהחזיק בה אחר שערער זה עליה אינה כלום דאנן סהדי שבתורת חטיפה באה לידו.

תפסינן או לא תפסינן - מי לימא דתפסי לה ב"ד דהא אי לא משכח סהדי הדרינן ומפקינן לה כדמעיקרא ולא הפסיד בעל הספינה בתפיסת ב"ד כלום או דלמא לא תפסינן דדלמא לא משכח סהדי ולא הדרינן ומפקינן לה כדלקמן ונמצא שהפסיד בעל הספינה על ידינו דאי הוה שבקינן לה דלמא הוי אליים וגבר בעל הספינה ונמצא זוכה בשלו כן נ"ל טעם השאלה.

רב הונא אומר תפסינן - ס"ל כרב פפא דאמר מפקינן רב יהודה אומר לא תפסינן משום דס"ל לא מפקינן כדלקמיה והלכך לא תפסינן דשמא זה אין לו עדים ושקרן הוא ומכל וכל רוצה להפסיד את חבריו דמאחר דתפסי' יודע הוא דתו לא מפקינן.

א"ל אפקוה - וכגון דאיתרמי מילתא דתפסינן לה כרב הונא אי נמי שאמרו שניהם לב"ד לתפסה ודברי הכל.

וכל דאליים גבר - בין בראיות בין בכח כמו שפוסק רב נחמן לפנינו כל דאליים גבר.

לא מפקינן - דמאחר שבא ממון ישראל ביד ב"ד אינן רשאין להפקירו אלא מעכבין אותו ממון עד שידעו למי ישיבו.

מפקינן - כעין שמצאוהו מתחלה שלדעת כן תפסוהו שאם לא יביא עדים יחזירוהו וכל דאליים גבר.

והלכתא לא תפסינן והיכא דתפסינן לא מפקינן - כרב יהודה.

זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי - בין בספינה בין בקרקע ואין עדות וחזקה לזה יותר מזה.

ומ"ש משני שטרות היוצאין - לפנינו על שדה אחת של ראובן שכתב שטר מתנה לשמעון ושטר מתנה ללוי ושניהם ביום אחד ונמצא שאין זה מוחזק יותר מזה כלל ואפי' נתברר ששמעון בשחר ולוי אחריו בערב אין {לה עמוד ב}

הקדמה בשעות אלא בירושלים כדאמרי' בכתובות גבי ההוא עובדא דאימיה דרמי בר חמא בצפרא כתבתניהו

לנכסי לרמי בר חמא וברמשא כתבתניהו למר עוקבא בר חמא ואוקמיה ביד רב עוקבא אע"פ שהוא אחרון ומשום

האי טעמא אטו בירושלים יתבי דכותבין שעות וכיון שלא פירש לו ראובן לשמעון השעה נמצא שלא זיכהו בכתב זה

עד הערב הואיל ולא נתפרש בו שעת שחרית ונמצאו שניהם שוין.

יחלוקו - דספיקא הוא וליכא למימר הכא המוציא מחבירו דאין א' מוחזק מחבירו.

שודא דדייני - לאותו שיהא נוטה לב דיינים שהיה הנותן אוהבו או קרובו יותר דודאי לההוא גמר ואקני לו יתנו את

הקרקע ושמה זכה בעל הקרקע בשלו אבל כשאתה אומר יחלוקו בודאי אחד נטל החצי שלא כדין.

שודא - לשון השלכה ירה בים (שמות טו) [מתרגמינן] שדי בימא ולעיל נמי נימא רב נחמן חלוקה או שודא ואמאי

אמר כל דאליים גבר.

התם - בב' שטרות ליכא למיקם עלה דמילתא היום או למחר שיביא האחד עדים ויטול שהרי השטרות שוין בזמן

ואפילו אם יבאו עדים ויעידו זה נכתב ונמסר בבקר וזה בערב הלא אין הקדמה בשעות כמו שפירשנו למעלה וליכא

למימר שמא זה נמסר תחלה יום או יומים או חדש ואחר כך נמסר השני לשני דמאחר שנכתבו ביום אחד מסתמא

גם ביום אחד נמסרו כמו שמוכיח לשון הכתוב בשטר הלכך רב אמר חולקין ושמואל אמר שודא דדייני דהואיל ואין

לברר לעולם הדין עם מי משתדלין ב"ד בדין ודין אותו אבל הכא בהאי קרקע דליכא לא שטר ולא עדים ואיכא

למיקם עלה דמילתא אם יבאו ויעידו של מי הוא הלכך אין כאן לומר חלוקה ושודא דשמא יבאו עדים ויסתרו את

הדין שדנו ב"ד הלכך אין ב"ד נזקקין להם לדון דין שסופו לבא לידי עיוות אלא מניחים אותן וכל דאליים גבר עד

שיבאו עדים ויבררו הדבר.

ומ"ש - הא דרב נחמן ממחליף פרה בחמור וכיון שמשך בעל הפרה את החמור נקנית הפרה לבעל החמור בכל

מקום שהיא דמטלטלין נקנין בחליפין כדתנן בקדושין (דף כח) כל הנעשה דמים באחר כיון שזכה זה נתחייב זה

בחליפין ולכך אין הדבר ידוע הולד של מי הוא שהרי לא ראה עדיין את פרתו אבל במכירה בדמים לא מצי למינקט

דאין מעות קונות ויחזרו בהן ואילו משכה לביתו אחר מתן מעות תו לא מצי מוכר למימר ברשותי ילדה דהא בביתא

דלוקח קיימא הלכך נקט חליפין בחמור ופרה ולא דמים ובפ' השואל פריך ונחזי ברשות דמאן קיימא וליהוי אידך

המוציא מחבירו עליו הראיה ומשני דקיימא באגם ומכירה נקט גבי שפחה דעבד נקנה בכסף בלא משיכה ומשנתן

מעות נקנית לו השפחה בכ"מ שהיא והלכך אין ידוע ברשות מי ילדה שהרי לא ראה אותה הלוקח בשעת מתן

מעות.

יחלוקו - והא הכא דאיכא למיקם עלה דמילתא אם יבאו עדים ויעידו ברשות מי ילדה ואפילו הכי לא אמרינן כל

דאליים גבר וקשיא לרב נחמן.

התם - גבי המחליף פרה בחמור לתרוייהו אית להו דררא דממונא שהפרה והשפחה של שניהם היתה בזה אחר

זה וכל אחד ואחד טוען פרתי ושפחתי ילדה בהיותה ברשותי אי נמי בשעת חליפין ילדה ואין לברר של מי הוי הולד הלכך יחלוקו ושודא דדייני ליכא למימר הכא אפי' לשמואל דלא שייך למימר אלא גבי מתנה לשנים שיראו ב"ד למי אוהב יותר דלדידיה גמר ומקני אבל הכא בדרב נחמן שזה אומר של אבותי כו'.
אי דמר לא דמר - לא היתה הקרקע של אידך מעולם וי"מ האי ומאי שנא מהמחליף כו' דאדשמואל פריך דקאמר שודא והכא חזינן יחלוקו ואינה שיטת הגמרא דהא בכתובות בפרק מי שהיה נשוי איתא עיקר מילתייהו דרב ושמואל ופריך התם פירכי אחריני ומהכא לא פריך כל שכן הכא דלמרמי אדרב נחמן נקט לה הכא למילתייהו.

what factors are critical in determining our response according to the Rishonim:

(for those with less time, on the bottom of the Daf I've copied the Rishonim and highlighted the key lines)

רש"י מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

במקח וממכר - קניתיה מיד פלוני, ודוקא מקח וממכר הוא דאמרינן יחלוקו בשבועה, דאיכא למימר שניהם קנאוה ולשניהם נתרצה המוכר, אבל זה אומר: אני ארגתיה וזה אומר: אני ארגתיה - לא יחלוקו, דודאי חד מינייהו רמאי הוא, ותהא מונחת עד שיבא אליהו.

Which do Tosfot identify as critical:

תוספות מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

ויחלוקו - תימה דמאי שנא מההיא דארבא דאמר כל דאלים גבר פרק חזקת הבתים (ב"ב דף לד: ושם) וי"ל דאוחזין שאני דחשיב כאילו כל אחד יש לו בה בודאי החצי דאנן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא וכן במנה שלישי דמדמי בגמרא לטלית חשיב ההוא שהנפקד תופס בחזקת שניהם כאילו הם עצמם מוחזקים בו לכך משני דהתם ודאי דחד מינייהו הוא ואין החלוקה יכולה להיות אמת ולכך יהא מונח אבל טלית דאיכא למימר דתרוייהו הוא יחלוקו וכן שנים אדוקים בשטר דמדמי לקמן (דף ז). למתני' משום דשניהם אדוקים בו דהחלוקה יכולה להיות אמת דאפשר שפרע לו החצי ובמנה אין דרך שיקנה לו החצי אחרי שהוא ביד חבירו אבל בארבא אע"ג דאפשר שהיא של שניהם כיון דאין מוחזקין בו הוי דינא כל דאלים גבר ולסומכוס אע"ג דאין מוחזקין בו ואין החלוקה יכולה להיות אמת היכא דאיכא דררא דממונא פירוש שבלא טענותיהם יש ספק לבית דין יחלוקו.

רא"ש מסכת בבא מציעא פרק א סימן א

א [דף ב ע"א] שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה. ובמקום שהיא של מוצאה כגון בעיר שרובה כותים זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי. זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה ויחלוקו. דכיון דשניהם באים לפנינו מוחזקים בגוף הטלית אנו צריכין לפסוק להו דין חלוקה. דכל דבר שאנו רואין ביד אדם חשבינן ליה שהוא שלו אע"פ שאחר מערער ואומר שלי הוא. כדאמרין גבי נסכא דר' אבא (ב"ב דף לג ב) דחשבינן ליה גזלן אע"ג דאמר דידי חטפי הלכך אי אפשר לפסוק כאן דין כל דאלים גבר כדאמרין פרק חזקת הבתים (דף לד ב) גבי ארבא האי אומר דידי היא והאי אומר דידי וכן זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי. דהתם שאני שאין אחד מהן מוחזק בדבר שמערערין עליו ואין ב"ד מחוייבין למחות למי שבא ליקח דבר שאין אנו יודעין של מי הוא והוא אומר שלו הוא הלכך אין ראוי לפסוק להן דין חלוקה שמא נפסיד לאחד מהן שלא כדין. ויותר ראוי לומר להם שכל מי שתגבר ידו בכח או בראיות שיזכה וסומכין על זה שמי שהדין עמו קרוב להביא ראיות. ועוד שמי שהדין עמו מוסר נפשו להעמיד את שלו בידו יותר ממה שמוסר האחר נפשו לגזול ועוד יאמר זה מה בצע שאמסור נפשי והיום או למחר יביא ראיה ויוציאנה מידי. אבל הכא דשניהם מוחזקין בגוף הטלית אנו מחוייבין למחות שלא יגזול האחד את חברו. הלכך אם היינו פוסקים להם כל דאלים גבר אחד מהן היה גזל מה שביד חברו. הלכך אנו צריכין לפסוק להן דין חלוקה. ולא דוקא במציאה או במקח וממכר דנקיט זוזי מתרוייהו דאיכא למימר דתרוייהו היא. אלא אף במקח וממכר דנקיט זוזי מחד מינייהו. או בזה אומר אני ארגתיה וזה אומר אני ארגתיה דודאי איכא רמאות בטענותיהן אפ"ה אמרינן יחלוקו כדמוכח לקמן (דף ז א) שנים אדוקין בשטר דאע"ג דאיכא רמאי יחלוקו. וכך מוקי בגמ' אהא דקאמר אלא מאי רבנן הא נמי כשאר דמאי. האי מאי אי אמרת בשלמא רבנן התם ודאי האי מנה דחד מינייהו אמרי רבנן יהא מונח. הכא דאיכא למימר דתרוייהו הוא פלגי בשבועה ולא הזכיר טעמא דרמאי כדקאמר גבי רבי יוסי התם ודאי איכא רמאי הכא איכא למימר תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה. אלמא לרבנן כל היכא דאיכא למימר דתרוייהו הוא אע"ג דודאי איכא רמאי פלגי בשבועה ובכל מידי דאיכא למימר דתרוייהו הוא קודם שנודע מחלוקתן בר ממנה שלישי דקודם שנודע מחלוקתן ידוע לנפקד שהוא של אחד מהן. כללא דמילתא כל חלוק ממון ששנים חולקין עליו אם שניהם מוחזקין בו פלגין בשבועה. ואם אין מוחזקין בו כל דאלים גבר. ואם הוא ביד אחד לא מפיקין מיניה. בר ממנה [שלישי] דפקדון דאע"ג דהוי כאילו שניהם מוחזקין בו משום דהנפקד מוחזק מכח שניהם והספק נולד ברשותו ויד הנפקד כידם אפ"ה יהא מונח עד שיבא אליהו כי ידוע לנפקד קודם שנודע מחלוקתן שאין של שניהם:

חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

ויחלוקו. קשיא להו לרבנן ז"ל ולימא כל דאלים גבר כי ההיא דאמרין בפ' חזקת הבתים גבי זה אומר של אבותי וכו' ואמר רב נחמן כל דאלים גבר, ומפרשין לה התם בגמ' משום דליכא דררא דממונא ומתני' נמי ליכא דררא דממונא, וגבי ארבא דהוו מינצי עלה בי תרי אמרינן נמי התם כל דאלים גבר ומאי שנא מתני'. ור"ח ז"ל כתב שם בפ' חזקת הבתים דהיא ארבא לא תפיסי לה תרוייהו אלא מונחת היא בסימטא או במקום שיד שניהם שוה ולפיכך כל דאלים גבר, אבל משנתנו ששניהם אדוקים בה אין מוציאין מידם לומר כל דאלים גבר וכן כתב ה"ר שמואל ז"ל. ואי קשיא לך א"ה היכי אקשינן בגמ' לימא מתני' דלא כר' יוסי דקס"ד למימר במתני' יהא מונח עד שיבא אליהו כי ההיא דשנים שהפקידו אצל אחד, דילמא מתני' שאני דכיון דתפסי לה לא מפיקין מיניהו, שכשם שאין מוציאין מידם לומר כל דאלים גבר כך אין מוציאין מידם לומר יהא מונח, לא קשיא דכיון דחיישין לרמאי וקנסינן ליה כי היכי דלודי אע"ג דתפסי [הכא] נמי הוה לן למיקנס כי היכי דלודי, והיינו נמי דאקשו גבי חנוני על

פנקסו משמיה דרב יהודאי ז"ל נפקיה לממונא ונימא יהא מונח עד שיבא אליהו, ועוד דהתם כיון שהפקידו אצל אחד כמאן דתפסי דמי ואפ"ה אמרינן יהא מונח עד שיבא אליהו. +הכונה לקושיא שבגמרא לקמן ג' א' מחנוני על פנקסו, ואינה לשון הגמ' אלא מדרב יהודאי גאון ז"ל וכמ"ש הריטב"א שם. +

ואי קשיא לך הא דאמרי רבנן השאר יהא מונח עד שיבא אליהו, אמאי נימא כל דאלימ גבר, הרי אמרו (ב"ב ל"ד ב') אי תפסינן לא מפקינן כ"ש הכא דתפס ברשות, והתם לא אמרו יהא מונח, דכיון דלא מזדקקין להו לית לן למיחש לרמאי, ודמיא הא מילתא למאי דאמרינן (כ"ה ב') ספק הנוח לא יטול ואם נטל לא יחזיר, כ"ש הוא דנפקד לא פטר נפשיה בחזרה דכל דאלימ גבר שאינה חוזרת להם כלל, והיינו דאמרינן בגמ' וכי מאחר שזה תופס וזה תופס ועומד שבועה זו למה, ואמרינן נמי אן סהדי דמאי דתפיס דידיה הוא, אלמא תפיסה מהניא.

וי"א דהתם היינו טעמא דאמרינן כל דאלימ גבר משום דודאי איכא רמאי ואי דמר לאו דמר כדאמרינן בההיא שמעתא בהדיא, דכיון שזה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי ודאי לאו במקח וממכר אתיא לידא דתרוייהו כדי שתאמר דתרוייהו היא דהא קאמר של אבותי, ודקאמרינן התם גבי ארבא האי אמר דידי היא ואמרינן עלה כל דאלימ גבר, הכי נמי קאמרי דידי היא שאני עשיתיה או שירשתיה מאבותי, אבל אומר דידי היא סתם חולקין בשבועה וכן במציאה, **דאיכא למימר אימור תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה וכשחולקין נטל כל אחד ואחד את שלו ויצא.** ואיכא דקשיא ליה דהא אמרינן בגמ' אפי' תימא ר' יוסי הכא מי יימר דאיכא רמאי, אלמא אי ודאי איכא במתני' רמאי דינא הוא שיהא מונח עד שיבא אליהו, וכן כתב רש"י ז"ל שאם אמר זה אני ארגתיה וזה אני ארגתיה תהא מונחת עד שיבא אליהו, ולא קשיא דכי אמרינן בגמ' דכי איכא רמאי הוה לן למימר יהא מונח עד שיבא אליהו, לר' יוסי קאמרינן דקניס לרמאי [הילכך ליכא למימר כל דאלימ גבר דדילמא רמאי, שטמ"ק] ור' יוסי לית ליה כל דאלימ גבר אבל לרבנן דלא קנסי ליה לרמאי אמרינן כל דאלימ גבר, [היכא דאיכא רמאי שטמ"ק], והא דאמרינן אלא מאי רבנן דאמרי השאר יהא מונח עד שיבא אליהו והא נמי כשאר דמיא, לאו למימרא דהוה לן למימר הכא יהא מונח, אלא דלא הל"ל יחלוקו כי היכי דלא אמרינן התם יחלוקו אלא הוה לן למימר דלא מזדקקין להו כי היכי דלא מזדקקין גבי פקדון, ולזה הטעם זה אומר אני ארגתיה וזה אומר אני ארגתיה כל דאלימ גבר לרבנן כי ההיא דרב נחמן דאמרינן עלה אי דמר לאו דמר ואי דמר לאו דמר.

תוספות מסכת בבא בתרא דף לד עמוד ב

ההוא ארבא דהוו מינצו וכו' - הדין כל דאלימ גבר וא"ת מ"ש משנים אוחזין בטלית דאמר בריש ב"מ (דף ב. ושם ד"ה ויחלוקו) דיחלוקו ומפרש ר"ת דאוחזין שאני דכיון ששניהם מוחזקים אין לנו להניח שיגזול האחד לחבירו דחשיב כאילו אנו יודעין שיש לשניהן חלק בה שכל דבר יש להעמיד בחזקת מי שהוא בידו כדאמרינן גבי נסכא דר' אבא דאע"ג דאמר דידי חטפי חשבינן ליה גזלן וחייב לשלם כאילו הוא ברור שהיתה הנסכא של אותו שהיה מוחזק בה והא דמדמי ליה התם טלית לשאר [יהא מונח עד שיבא אליהו] אע"ג דבשאר דהתם אין שום אחד מוחזק צ"ל דשאר נמי חשיב להו כאילו שניהם מוחזקים בו כיון דמכח שניהם נפקד ולריב"א נראה דלאו דוקא אוחזין מדמדמי לה לשאר ואדשמעתין איכא לשנויי כדמשני התם אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי הכא אימור תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה הכי נמי בארבא כיון דאיכא רמאי לא יחלוקו אלא הוי דינא כל דאלימ גבר והא דלא אמרינן בשנים שהפקידו כל דאלימ גבר משום דלא מפקינן כדאמרינן הכא אי תפסינן לא מפקינן אבל מ"ד מפקינן לא אתי שפיר ומאי פריך נמי בסמוך מב' שטרות וממחליף פרה בחמור והא התם ליכא רמאי ואין נראה דהא האי טעמא לא מסיק אלא

לאוקומי מתני' כר' יוסי אבל לרבנן קאמר התם האי מנה ודאי דחד מינייהו הוא אבל טלית דאיכא למימר דתרווייהו הוא יחלוקו ולהיהיא טעמא ה"נ הוה לן למימר יחלוקו דאפשר להיות דהוה ארבא דתרווייהו ועוד פי' ריב"א דהיכא דאוחזין אפי' איכא רמאי יחלוקו כדתניא התם בפ"ק (דף ז.) גבי שנים אוחזין בשטר וקשיא לר"י דא"כ היכי פריך לפירושו (שם דף ג.) והא נמי כשאר דמיא דאיכא למימר אוחזין שאני דהא מהניא אפילו היכא דאיכא רמאי ועוד מאי פריך התם (דף ז.) ולית ליה לרבי מתני' דשנים אוחזין בטלית הא ע"כ יש חילוק בין דין שטר לדין טלית דבטלית אפי' אין אוחזין יחלוקו ובשטר כי אין אוחזין הוי דין כל דאלים גבר.

חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

וזה ישבע שאין לן בה פחות מחציה ויחלוקו, קשיא לן מ"ש מזה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי דאמר רב נחמן עלה בפרק חזקת הבתים כל דאלים גבר ואסיקנא טעמא התם משום דלית בה דררא דממונא למר ולמר והכא נמי ליכא דררא דממונא למר ולמר. ותירץ ר"ח ז"ל דשאני הכא משום דתפסי וכדאמרין בגמ' מאחר שזה תופס ועומד וזה תופס ועומד שבועה זו למה ואמר' נמי אנן סהדי דמאי דתפסי האי דידיה הוא ומאי דתפסי האי דידיה הוא אלמא תפיסה מהניא כאלו נחלקה הילכך יחלוקו ולא עוד אלא דדייקין עלה בגמ' שבועה זו למה, אבל התם דלא תפסי לה וכן נמי בההיא ארבא דהוה מינצו עלה בי תרי דהתם כגון דקיימא בסימטא הילכך כל דאלים גבר. ולהאי תירוצא הא דאקשינן בגמ' בסמוך לימא מתני' דלא כר' יוסי דאמר א"כ מה הפסיד הרמאי ואקשינן נמי לרבנן דר' יוסי והא מתני' כשאר דמיא וכו' דלדבריהם הוה לן למימר במתני' יהא מונח עד שיבוא אליהו כההיא דשנים שהפקידו אצל אחד ואע"ג דהתם לא תפסי לה, איכא למימר ההוא מקשה [ס"ל] דיד שלישי שתפוס מחמת שניהם כיד שניהם. ומ"מ נ"ל לפי דעת ר"ח ז"ל דכל שתפוסין ועומדין אין הפרש בין איכא ודאי רמאי לדליכא ודאי רמאי, מדמדמי לה לההיא דזה אומר של אבותי וההיא ודאי חד מינייהו רמאי. [והא דאמר' בגמ' אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי] דמשמע דכל דאיכא ודאי רמאי יהא מונח היינו לדעת המקשה דקסבר דיד שלישי כיד שניהם אבל אנן לא ס"ל הכי וכמו שאני עתיד לכתוב שם בס"ד. ומיהו לעיקר קושיין נ"ל עוד לתרץ דשאני הכא דליכא למיקם עלה דמילתא וכל היכא דליכא למיקם עלה דמילתא יחלוקו, ותדע לך מדאקשי' התם עלה דההיא דרב נחמן מ"ש משני שטרות היוצאים ביום אחד רב אמר יחלוקו ושמואל אמר שודא דדייני ופרקינן התם ליכא למיקם עלה דמילתא, ואע"ג דאמר שמואל שודא דדייני התם הוא דאיכא למעבד שודא הכא לא אפשר לן למעבד שודא דאין כאן אומדנא כלל מי מהם זכה בה, ואפילו למי שמפרש שם מה שירצו הדיינים לעשות וכדגרסי' בירושלמי שוחדא לדייני שאני הכא דתפסי לה תרווייהו.

Rishonim with key lines highlighted:

רש"י מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

במקח וממכר - קניתיה מיד פלוני, ודוקא מקח וממכר הוא דאמרינן יחלוקו בשבועה, דאיכא למימר שניהם קנאוה ולשניהם נתרצה המוכר, אבל זה אומר: אני ארגתיה וזה אומר: אני ארגתיה - לא יחלוקו, דודאי חד מינייהו רמאי הוא, ותהא מונחת עד שיבא אליהו.

תוספות מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

ויחלוקו - תימה דמאי שנא מההיא דארבא דאמר כל דאלים גבר פרק חזקת הבתים (ב"ב דף לד: ושם) וי"ל דאוחזין שאני דחשיב כאילו כל אחד יש לו בה בודאי החצי דאנן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא וכן במנה שלישי דמדמי בגמרא לטלית חשיב ההוא שהנפקד תופס בחזקת שניהם כאילו הם עצמם מוחזקים בו לכך משני דהתם ודאי דחד מינייהו הוא ואין החלוקה יכולה להיות אמת ולכך יהא מונח אבל טלית דאיכא למימר דתרוייהו הוא יחלוקו וכן שנים אדוקים בשטר דמדמי לקמן (דף ז.) למתני' משום דשניהם אדוקים בו דהחלוקה יכולה להיות אמת דאפשר שפרע לו החצי ובמנה אין דרך שיקנה לו החצי אחרי שהוא ביד חבירו אבל בארבא אע"ג דאפשר שהיא של שניהם כיון דאין מוחזקין בו הוי דינא כל דאלים גבר

ולסומכוס אע"ג דאין מוחזקין בו ואין החלוקה יכולה להיות אמת היכא דאיכא דררא דמונא פירוש שבלא טענותיהם יש ספק לבית דין יחלוקו.

רא"ש מסכת בבא מציעא פרק א סימן א

א [דף ב ע"א] שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה...ויחלוקו. דכיון דשניהם באים לפנינו מוחזקים בגוף הטלית אנו צריכין לפסוק להו דין חלוקה. דכל דבר שאנו רואין ביד אדם חשבינן ליה שהוא שלו אע"פ שאחר מערער ואומר שלי הוא...הלכך אי אפשר לפסוק כאן דין כל דאלים גבר כדאמרינן פרק חזקת הבתים (דף לד ב) גבי ארבא האי אומר דידי היא והאי אומר דידי וכן זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי. דהתם שאני שאין אחד מהן מוחזק בדבר שמערערין עליו ואין ב"ד מחוייבין למחות למי שבא ליקח דבר שאין אנו יודעין של מי הוא והוא אומר שלו הוא הלכך אין ראוי לפסוק להן דין חלוקה שמא נפסיד לאחד מהן שלא כדין. ויותר ראוי לומר להם שכל מי שתגבר ידו בכח או בראיות שיזכה וסומכין על זה שמי שהדין עמו קרוב להביא ראיות. ועוד שמי שהדין עמו מוסר נפשו להעמיד את שלו בידו יותר ממה שמוסר האחר נפשו לגזול ועוד יאמר זה מה בצע שאמסור נפשי והיום או למחר יביא ראיה ויוציאנה מידי. אבל הכא דשניהם מוחזקין בגוף הטלית אנו מחוייבין למחות שלא יגזול האחד את חבירו. הלכך אם היינו פוסקים להם כל דאלים גבר אחד מהן היה גזל מה שביד חבירו. הלכך אנו צריכין לפסוק להן דין חלוקה. ולא דוקא במציאה או במקח וממכר דנקיט זוזי מתרוייהו דאיכא למימר דתרוייהו היא. אלא אף במקח וממכר דנקיט זוזי מחד מינייהו. או בזה אומר אני ארגתיה וזה אומר אני ארגתיה דודאי איכא רמאות בטענותיהן אפ"ה אמרינן יחלוקו כדמוכח לקמן (דף ז א) שנים אדוקין בשטר דאע"ג דאיכא רמאי יחלוקו...לרבנן כל היכא דאיכא למימר דתרוייהו הוא אע"ג דודאי איכא רמאי פלגי בשבועה ובכל מידי דאיכא למימר דתרוייהו הוא קודם שנודע

מחלוקתן בר ממנה שלישי דקודם שנודע מחלוקתן ידוע לנפקד שהוא של אחד מהן. כללא דמילתא כל חלוק ממון ששנים חולקין עליו אם שניהם מוחזקין בו פלגינן בשבועה. ואם אינן מוחזקין בו כל דאלין גבר. ואם הוא ביד אחד לא מפקינן מיניה. בר ממנה [שלישין] דפקדון דאע"ג דהוי כאילו שניהם מוחזקין בו משום דהנפקד מוחזק מכח שניהם והספק נולד ברשותו ויד הנפקד כידם אפ"ה יהא מונח עד שיבא אליהו כי ידוע לנפקד קודם שנודע מחלוקתן שאין של שניהם:

חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

ויחלוקו. קשיא להו לרבנן ז"ל ולימא כל דאלין גבר כי ההיא דאמרינן בפ' חזקת הבתים גבי זה אומר של אבותי וכו' ואמר רב נחמן כל דאלין גבר, ומפרשינן לה התם בגמ' משום דליכא דררא דממונא ומתני' נמי ליכא דררא דממונא, וגבי ארבא דהוו מינצי עלה בי תרי אמרינן נמי התם כל דאלין גבר ומאי שנא מתני'. ור"ח ז"ל כתב שם בפ' חזקת הבתים דההיא ארבא לא תפיסי לה תרוייהו אלא מונחת היא בסימטא או במקום שיד שניהם שוה ולפיכך כל דאלין גבר, **אבל משנתנו ששניהם אדוקים בה אין מוציאין מידם לומר כל דאלין גבר** וכן כתב ה"ר שמואל ז"ל. ואי קשיא לך א"ה היכי אקשינן בגמ' לימא מתני' דלא כר' יוסי דקס"ד למימר במתני' יהא מונח עד שיבא אליהו כי ההיא דשנים שהפקידו אצל אחד, **דילמא מתני' שאני דכיון דתפסי לה לא מפקינן מינייהו, שכשם שאין מוציאין מידם לומר כל דאלין גבר כך אין מוציאין מידם לומר יהא מונח**, לא קשיא דכיון דחיישינן לרמאי וקנסינן ליה כי היכי דלודי אע"ג דתפסי [הכא] נמי הוה לן למיקנס כי היכי דלודי, והיינו נמי דאקשו גבי חנוני על פנקסו משמיה דרב יהודאי ז"ל נפקיה לממונא ונימא יהא מונח עד שיבא אליהו, ועוד דהתם כיון שהפקידו אצל אחד כמאן דתפסי דמי ואפ"ה אמרינן יהא מונח עד שיבא אליהו.

חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

וי"א דהתם היינו טעמא דאמרינן כל דאלין גבר משום דודאי איכא רמאי ואי דמר לאו דמר כדאמרינן בההיא שמעתא בהדיא, דכיון שזה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי ודאי לאו במקח וממכר אתיא לידא דתרוייהו כדי שתאמר דתרוייהו היא דהא קאמר של אבותי, ודקאמרינן התם גבי ארבא האי אמר דידי היא ואמרינן עלה כל דאלין גבר, הכי נמי קאמרי דידי היא שאני עשיתיה או שירשתיה מאבותי, אבל אומר דידי היא סתם חולקין בשבועה וכן במציאה, **דאיכא למימר אימור תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה וכשחולקין נטל כל אחד ואחד את שלו ויצא.**

תוספות מסכת בבא בתרא דף לד עמוד ב

ההוא ארבא דהוו מינצו וכו' - הדין כל דאלין גבר וא"ת מ"ש משנים או חזין בטלית דאמר בריש ב"מ (דף ב. ושם ד"ה ויחלוקו) דיחלוקו ומפרש ר"ת דאוחזין שאני דכיון ששניהם מוחזקים אין לנו להניח שיגזול האחד לחבירו דחשיב כאילו אנו יודעין שיש לשניהן חלק בה שכל דבר יש להעמיד בחזקת מי שהוא בידו כדאמרי' גבי נסכא דר' אבא דאע"ג דאמר דידי חטפי חשבינן ליה גזלן וחייב לשלם כאילו הוא ברור

שהיתה הנסכא של אותו שהיה מוחזק בה והא דמדמי ליה התם טלית לשאר [יהא מונח עד שיבא אליהו] אע"ג דבשאר דהתם אין שום אחד מוחזק צ"ל דשאר נמי חשיב להו כאילו שניהם מוחזקים בו כיון דמכח שניהם נפקד **ולריב"א נראה** דלאו דוקא אוחזין מדמדמי לה לשאר ואדשמעתין איכא לשנויי כדמשני התם אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי הכא אימור תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה **הכי נמי בארבא כיון דאיכא רמאי לא יחלוקו אלא הוי דינא כל דאלימ גבר** והא דלא אמרין בשנים שהפקידו כל דאלימ גבר משום דלא מפקינן כדאמרין הכא אי תפסינן לא מפקינן אבל מ"ד מפקינן לא אתי שפיר ומאי פריך נמי בסמוך מב' שטרות וממחליף פרה בחמור והא התם ליכא רמאי ואין נראה דהא האי טעמא לא מסיק אלא לאוקומי מתני' כר' יוסי אבל לרבנן קאמר התם האי מנה ודאי דחד מינייהו הוא אבל טלית דאיכא למימר דתרוייהו הוא יחלוקו ולהיא טעמא ה"נ הוה לן למימר יחלוקו דאפשר להיות דהוה ארבא דתרוייהו ועוד פי' ריב"א דהיכא דאוחזין אפי' איכא רמאי יחלוקו כדתיניא התם בפ"ק (דף ז.ז.) גבי שנים אוחזין בשטר וקשיא לר"י דא"כ היכי פריך לפירושו (שם דף ג.) והא נמי כשאר דמיא דאיכא למימר אוחזין שאני דהא מהניא אפילו היכא דאיכא רמאי ועוד מאי פריך התם (דף ז.ז.) ולית ליה לרבי מתני' דשנים אוחזין בטלית הא ע"כ יש חילוק בין דין שטר לדין טלית דבטלית אפי' אין אוחזין יחלוקו ובשטר כי אין אוחזין הוי דין כל דאלימ גבר.

חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

וזה ישבע שאין לן בה פחות מחציה ויחלוקו, קשיא לן מ"ש מזה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי דאמר רב נחמן עלה בפרק חזקת הבתים כל דאלימ גבר ואסיקנא טעמא התם משום דלית בה דררא דממונא למר ולמר והכא נמי ליכא דררא דממונא למר ולמר. **ותירץ ר"ח ז"ל** דשאני הכא משום דתפיסו וכדאמרין בגמ' מאחר שזה תופס ועומד וזה תופס ועומד שבועה זו למה ואמר' נמי אן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא ומאי דתפיס האי דידיה הוא **אלמא תפיסה מהניא כאלו נחלקה הילכך יחלוקו** ולא עוד אלא דדייקינן עלה בגמ' שבועה זו למה, אבל התם דלא תפסי לה וכן נמי בההיא ארבא דהוו מינצו עלה בי תרי דהתם כגון דקיימא בסימטא הילכך כל דאלימ גבר. ולהאי תירוצא הא דאקשינן בגמ' בסמוך לימא מתני' דלא כר' יוסי דאמר א"כ מה הפסיד הרמאי ואקשינן נמי לרבנן דר' יוסי והא מתני' כשאר דמיא וכו' דלדבריהם הוה לן למימר במתני' יהא מונח עד שיבוא אליהו כההיא דשנים שהפקידו אצל אחד ואע"ג דהתם לא תפסי לה, איכא למימר ההוא מקשה [ס"ל] דיד שלישי שתפוס מחמת שניהם כיד שניהם. **ומ"מ נ"ל לפי דעת ר"ח ז"ל דכל שתפוסין ועומדין אין הפרש בין איכא ודאי רמאי לדליכא ודאי רמאי**, מדמדמי לה לההיא דזה אומר של אבותי וההיא ודאי חד מינייהו רמאי. [והא דאמר' בגמ' אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי] דמשמע דכל דאיכא ודאי רמאי יהא מונח היינו לדעת המקשה דקסבר דיד שלישי כיד שניהם אבל אן לא ס"ל הכי וכמו שאני עתיד לכתוב שם בס"ד. **ומיהו לעיקר קושיין נ"ל עוד לתרץ דשאני הכא דליכא למיקם עלה דמילתא יחלוקו**, ותדע לך מדאקשי' התם עלה דההיא דרב נחמן מ"ש משני שטרות היוצאים ביום אחד רב אמר יחלוקו ושמואל אמר שודא דדייני ופרקינן התם ליכא למיקם עלה דמילתא, ואע"ג דאמר שמואל שודא דדייני התם הוא דאיכא למעבד שודא הכא לא אפשר לן למעבד שודא דאין כאן אומדנא כלל מי מהם זכה בה, ואפילו למי שמפרש שם מה שירצו הדיינים לעשות וכדגרסי' בירושלמי שוחדא לדדייני שאני הכא דתפסי לה תרוייהו.